

Varkauden lähetysjuhlat Puusta pitkään
13.6.2010

Pauliina Kainulainen

Jeesuksen läheinen luontosuhde

Jeesus kävisi aika hyvin suomalaisesta. Hän tunsu usein halua vetäytyä yksin kaupungin ja sen ihmisvilinän ulkopuolelle, Luojan luontoon. Tällaisen kuvan sain Jeesuksesta kun koetin lukea evankeliumeja kuin ensimmäistä kertaa, pysähdellen hieman epätavanomaisissa paikoissa, kuulostellen Jeesuksen suhdetta luontoon. Pysähtymisen paikkoja löytyi yllättävän paljon, vaikkei ekologinen huoli ollut Jeesukselle ja hänen aikalaisilleen yhtä sydäntä puristava kuin meidän aikanamme.

Lähdetään luontoretelle evankeliumeihin. Tällä pienellä pyhiinvaelluksella on kymmenen pysähdyspaikkaa.

1. Jeesus erämaassa etsimässä näkyään ja tehtäväänsä

Evankelista Markus kertoo tiiviiseen tapaansa, että heti kasteen jälkeen Henki ajoi Jeesuksen autiomaahan. ” Neljäkymmentä päivää hän oli autiomaassa Saatanan kiusattavana. Hän eli villieläinten joukossa, ja enkelit pitivät hänestä huolta.” (Mark. 1: 12-13)

Jeesus oli saanut kasteen Johannes Kastajalta, tuolta erämaan ekoprofeetalta. Jeesus lähti erämaahan olemaan yksin, rukoilemaan, kamppailemaan Jumalan kutsun kanssa. Myöhemminkin uskon miehet ja naiset, muun muassa varhaiset kristityt, ovat vetäytyneet kriisiaikoina erämaahan. He ovat pakottavasti kaivanneet etäisyyttä arkipäivään löytääkseen viisautta ja näkökykyä kaaoksen keskellä.

Tosin Jeesus ei ollut erämaassa aivan yksin, sillä teksti kertoo että hänen seuranaan oli villieläimiä – ja enkeleitä. Villieläinten ei kerrota vahingoittaneen häntä. Se tuo mieleen monien myöhempien pyhimysten läheisen suhteen villieläimiin: puhdassydäminen kilvoittelija rakasti eläimiä ja eläimet vastasivat rakkauteen. Evankeliumit eivät kuitenkaan kerro oliko Jeesuksen kohdalla näin.

Mutta sen kertovat Markus, Matteus ja Luukas, että Jeesus löysi erämaassa sisäisen rauhan ja vakuuttuneisuuden tehtävästään. Hän palasi ihmisten ilmoille ja aloitti julkisen julistustyönsä. Sen sisällöksi oli kiteytynyt (Mark. 1: 15): ” Aika on täyttynyt, Jumalan valtakunta on tullut lähelle. Käännykää ja uskokaa hyvä sanoma!”

Tämä sanoma Jumalan valtakunnasta kulkee läpi Jeesuksen julkisen toiminnan. Valtakunnan läheisyyttä Jeesus julisti sanoin ja tunnustein. Hänen ihmetekonsa olivat keinoja havainnollistaa tuota Jumalan todellisuutta, joka merkitsee hyvää sanomaa köyhimmille ja halveksituimmille, vapautusta vangeille ja sorretuille, näön palauttamista sokeille ja kuolleitten herättämistä. (Luuk. 4 ym) Tätä samaa sanomaa viestitti se, miten Jeesus kohtasi ihmisiä ympärillään ja kenen kanssa hän

asettui aterialle. Tätä Jumalan valtakunnan muureja murtavaa sanomaa on kirkon tehtävä pitää kirkkaasti esillä edelleen.

2. Jeesus vetäytyi säännöllisesti ulos luontoon

Jeesus etsi ja löysi erämaan rukoushiljaisuudessa elämäntehtävänsä. Lisäksi hänellä tuntui olevan usein tarve vetäytyä yksin Luojan luontoon rukoilemaan tähtitaivaan alle. Tästä kertovat monien muiden kohtien ohella seuraavat:

Mark. 1: 35: ” Varhain aamulla, kun vielä oli pimeää, Jeesus nousi ja lähti ulos. Hän meni paikkaan, jossa sai olla yksin, ja rukoili siellä.”

Luuk. 4: 42: ” Päivän valjettua Jeesus lähti ulos ja meni paikkaan, jossa hän sai olla yksin.”

Luuk. 5: 15-16: ” Jeesuksesta puhuttiin kuitenkin yhä laajemmalti, ja ihmisiä kokoontui sankoin joukoin kuulemaan häntä ja hakemaan parannusta tauteihinsa. Mutta hän vetäytyi jälleen autiolle seudulle rukoilemaan.”

Luuk. 21: 37: ” Päivät Jeesus opetti temppelissä, mutta illalla hän aina lähti sieltä ja vietti yönsä vuorella, jota sanotaan Öljymäeksi.”

Joh. 8: 1-2: ” Kaikki lähtivät kotiinsa, mutta Jeesus meni Öljymäelle. Varhain aamulla hän tuli taas temppeliin. Hänen luokseen kerääntyi ihmisiä suurin joukoin, ja hän istuutui ja opetti heitä.”

Yhdessä tällaiset kertomuksen viestittävät, että Jeesukselle oli elintärkeää saada olla yksin luonnon helmassa. Sieltä hän yhä uudestaan palasi ihmisten keskelle, parantamaan sairaita, saarnaamaan ja karkottamaan pahoja henkiä. (Mark. 1: 38-39)

Voisivatko nuo pahat henget olla tänään toivottomuuden, lamaantumisen, kyynisyyden ja välinpitämättömyyden henkiä? Tämä on omaa tulkintaani, mutta luomakunnan tasapainon häiriintyessä tuollaiset pahat henget yrittävät estää Jumalan valtakunnan iloa ja toivoa versomasta. Vetäytyminen hiljaisuuteen, Luojan syliin luomakunnassa, auttaa pitämään toivon elossa.

3. Vuorelta Jeesus lähetti seuraajansa laaksoon

Jeesus nousi usein vuorelle. Ei ole tietoa, mitä kaikkea se hänelle merkitsi, mutta valistunut arvaus on että vuorelle nousu symboloi Jumalan lähestymistä, ja avautuvat maisemat ruokkivat sielua. Joka tapauksessa evankeliumit kertovat, että Jeesus nousi vuorelle opettaakseen – Vuorisaarna on tunnetuin esimerkki.

Toinen tunnettu vuorelle nousu on neljän hengen retriitti kirkastusvuorella. Matteus 17: 1: ” Kuuden päivän kuluttua Jeesus otti mukaansa Pietarin sekä Jaakobin ja Johanneksen ja vei heidät korkealle vuorelle yksinäisyyteen.” Kirkastusvuorella oli hyvä, mutta sinne ei voinut jäädä. Jeesus ja oppilaat palasivat keskelle ihmisiä, ja Jeesus alkoi valmistautua vaikeaan matkaansa kohti

Jerusalemiä.

Markus 3: 13 kertoo: ” Sitten Jeesus nousi vuorelle. Hän käski luokseen ne, jotka hän oli valinnut, ja he lähtivät hänen mukaansa. Nämä kaksitoista Jeesus kutsui olemaan kanssaan lähettääkseen heidät saarnaamaan ja valtuuttaakseen heidät karkottamaan saastaisia henkiä.”

Jeesus antoi vuorella seuraajilleen saman tehtävän kuin mikä hänelle itselleen oli erämaassa kirkastunut. Vuorella meidät on lähetetty.

Myös tutuin lähetyskäsky tapahtuu samanlaisissa olosuhteissa, ylösnousemuksen jälkeen Jeesukselle ja oppilaille rakkaissa Galilean maisemissa. Evankelista Matteus kertoo (28: 16, 19): ” Kaikki yksitoista opetuslasta lähtivät Galileaan ja nousivat vuorelle, minne Jeesus oli käsenyt heidän mennä. --- Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni.”

Markuksen evankeliumissa Ylösnoussut ei lähetä vuorelta, mutta hänen käskynsä sisältö on tärkeä: ” Hän sanoi heille: 'Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille.'” (Mark. 16: 15). Tämä on ajankohtainen painotus. Hyvä sanoma kuuluu kaikille ihmisille mutta myös sorretuille eläimille, puille, maalle ja ilmalle.

4. Jeesuksen vertausten kielikuvat nousevat maasta

Jeesuksen luontosuhteesta kertovat omalla tavallaan hänelle läheiset vertauskuvat. Jeesus oli vaeltava opettaja, jolla oli lähituntuma maahan. Hän kulki Galilean teitä sandaalit pölyssä ja havainnoi ympäröivää seutua. Jeesuksen kielikuvissa toistuvat maanviljelykseen tai luonnon ilmiöihin liittyvät teemat.

Jeesus kuvasi Jumalan valtakuntaa sinapinsiemen kaltaisena. Vaikka se näyttää toivottoman pieneltä, kasvaa siitä omalla sisäisellä voimallaan suuri puun kaltainen kasvi, jonka oksille taivaan linnut voivat tehdä pesänsä (Matt. 13: 31-32). Valtakunta oli verrattavissa kasvun ihmeelliseen voimaan: maa kasvattaa siemenen omalla ajallaan ja tavallaan (Mark. 4: 26-29); kylväjän siemenistä kaikista vastuksista huolimatta kasvaa hyvä sato (Matt. 13: 1-9); Jumala erottelee vehnän ja rikkaviljan (Matt. 13: 24-29).

Jeesus katseli kulkiessaan puita. Ne pääsivät hänen vertauksiinsa. Matt. 12: 33: ” Jos puu on hyvä, sen hedelmäkin on hyvä, mutta jos puu on huono, sen hedelmäkin on huono. Hedelmästään puu tunnetaan.” Johanneksen evankeliumissa Jeesus vertaa itseään viinipuuhun: ” Minä olen viinipuu, te olette oksat.” (Joh. 15: 5)

Viinipuun kohtaamme vielä kertomuksessa Jeesuksen viimeisestä ateriasta, Markus 14: 25: ” Tämä on minun vereni, liiton veri, joka vuodatetaan kaikkien puolesta. Totisesti: minä en enää maista viiniköynnöksen antia ennen kuin sinä päivänä, jona juon uutta viiniä Jumalan valtakunnassa.” Ehtoollisella on yhteys maahan, viinipuuhun ja viljaan.

Näiden kielikuvien lisäksi Jeesuksen vertauksissa ja lausahduksissa seikkailevat taivaan linnut ja kedon kukat sekä korpit, kyyhkyset, käärmeet, lampaat, sudet ja ketut. Jeesus puhuu taivaan merkkien tarkkailusta, hän osasi itse lukea pilvien punerruksesta enteitä säiden muutoksista.

(Matt. 16: 1-4)

Jeesuksen kieltä voi kuvata maanläheiseksi. Jeesuksen opetuksissa kuvastuu hänen hellyytensä maata kohtaan. Voisiko häntä kenties pitää mystikkona, jolle luonto ja koko kosmos puhui kuin kirkastusvuoren pilvi ja valo?

5. Viikunapuun ongelma

Jeesuksen suhteessa puihin syntyy riitasointu, kun Jeesus nälkäisenä etsii viikunapuusta syötävää. Matteus 21: 19: ” Hän näki tien vierellä viikunapuun ja meni tutkimaan sitä, mutta ei löytänyt siitä muuta kuin lehtiä. Silloin hän sanoi: 'Ikinä et enää tee hedelmää.' Siinä samassa puu kuivettui.” Tämä on outo kohtaaminen, sillä eihän puu ollut tehnyt mitään väärää. Se oli vain ollut mitä oli. Matteukselle tapaus puhui rukouksen voimasta, hän jatkaa: ” Jeesus vastasi: 'Totisesti: jos teillä olisi uskoa ettekä epäilisi, te ette ainoastaan tekisi tätä viikunapuulle, vaan te voisitte sanoa tälle vuorellekin: Nouse paikaltasi ja paiskaudu mereen, ja niin tapahtuisi.’”

Arvoituksellinen tapaus saa lisävaloa, jos katsomme miten Markus sen kertoo. Markuksen evankeliumissa Jeesus on matkalla Jerusalemin temppeliin. Kun hän ei löydä viikunapuusta kuin lehtiä, hän sanoo sille: ” Älköön kukaan enää ikinä syökö sinun hedelmääsi.” (11: 12-14) Sen jälkeen seuraa nk. temppelin puhdistaminen eli Jeesus rajulla tavalla osoittaa että temppelipalvelus on vääristynyttä. Jakeessa 20 palataan viikunapuun luokse. Puu on kuivettunut.

Raamatunselittäjät ovat nähneet tässä tapahtumassa Jeesuksen profeetallisen tavan kertoa, että hänen kansansa keskeinen uskonnollinen instituutio, temppeli, tekee lehtiä mutta ei kanna hedelmää! Vanhan liiton uhripalvelus on käynyt tuottamattomaksi, se ei enää kykene välittämään Jumalan läsnäolon tuntua eikä pelastusta. Niinpä hedelmätön viikunapuu joutaa pois.

Tekee mieleni rinnastaa tämä kohtaus Luukkaan tallettamaan vertaukseen siitä, miten hedelmätön viikunapuu saa armonaikaa. Kertomuksen viikunapuu ei ole tuottanut hedelmää kolmeen vuoteen ja isännän kärsivällisyys alkaa olla lopussa. Puutarhuri kuitenkin rakastaa puuta hellästi ja anoo sille armoa: ” Herra, anna sen olla vielä yksi vuosi. Minä muokkaan ja lannoitan maan sen ympäriltä. Jospa se ensi vuonna tekee hedelmää.” (Luuk. 13: 8-9)

Samaisella Luukkaalla törmäämme vielä kerran viikunapuuhun, kun Jeesus puhuu viimeisistä tapahtumista (Luuk. 21: 29-31): ” Hän esitti heille myös vertauksen: 'Katsokaa viikunapuuta, tai mitä puuta tahansa. Kun näette sen puhkeavan lehteen, te tiedätte ilman muuta, että kesä on jo lähellä. Samalla tavoin te nähdessänne tämän tapahtuvan tiedätte, että Jumalan valtakunta on lähellä.’”

Ehkä viikunapuun koko tarina on siis tarina siitä, miten kuivettunut vielä virkooa, puhkeaa uuteen lehteen?

6. Surussa luomakunta lohduttaa

Matteuksen evankeliumin 14. luvussa kerrotaan Jeesukselle tärkeän Johannes Kastajan traagisesta

kuolemasta. Jakeesta 14 eteenpäin luemme: ” Johanneksen opetuslapset tulivat sitten hakemaan ruumiin ja hautasivat sen. Sen jälkeen he menivät kertomaan Jeesukselle, mitä oli tapahtunut.”

Mitä teki Jeesus? Luku jatkuu: ” Kuultuaan tästä Jeesus lähti veneellä autiolle seudulle yksinäisyyteen.” Markuksella samoin hieman sen jälkeen kun on kerrottu Johanneksen mestauksesta, apostolit kokoontuvat Jeesuksen luokse. Jeesus sanoi heille: ” Lähtekää mukaani johonkin yksinäiseen paikkaan, niin saatte vähän levähtää.” (6:31)

Luomakunta lohdutti Jeesusta surun keskellä aivan samaan tapaan kuin vaikkapa suomalaisia esiäitejämme Kantelettareen kootuissa runoissa. Luomakunnassa on läsnä Luoja itse, ja Pyhä Henki, Lohdutuksen Henki, kaikkea elämää ylläpitävä Hengitys.

Tätä läheisyyttä, lohdutusta ja rohkaisua Jeesus kaipasi kipeästi elämänsä vaikeimpien tehtävien edessä. Viimeisen aterian jälkeen hän lähti oppilaineen Öllymäelle puutarhaan, Getsemaneen. Markus kertoo miten Jeesus sanoi oppilailleen: ” Olen tuskan vallassa, kuoleman tuskan. Odottakaa tässä ja valvokaa. Hän meni vähän kauemmas, heittäytyi maahan ja rukoili, että se hetki, jos mahdollista, menisi häneltä ohitse.” (Mark. 14: 35). Myös Matteuksen mukaan Jeesus ” meni vähän kauemmaksi, heittäytyi kasvoilleen maahan ja rukoili” . (Matt. 26: 39)

Mietiskellään hetki tätä kuvaa: Jeesus kasvot maata vasten, oliivipuiden suojaavassa katveessa.

Siitä noustessaan hän oli valmis tehtäväänsä: ” Hetki on tullut. --- Nouskaa, nyt me lähdemme.” (Matt. 26: 45-46)

7. Luomakunta vavahtaa Jeesuksen kuollessa

Jeesus vangitaan, häntä kidutetaan. Orjantappuran oksista kietaistaan piikkinen kruunu, joka painetaan Jeesuksen ihoon. Jeesus joutuu kantamaan kidutusvälinettä, ristinpuun poikki puuta. Tuohon puuhun hänen kätensä naulataan. Jeesuksen kuolinhetkellä koko kosmos vavahtaa kauhasta: ” Sillä hetkellä tempelin väliverho repesi kahtia, ylhäältä alas asti. Maa vavahteli, kalliot halkesivat...” (Matt. 27: 51).

8. Maa vavahtaa uudelleen

Pääsiäiskertomus jatkuu Matteuksen luvussa 28(1-2): ” Sapatin päätyttyä, viikon ensimmäisen päivän koittaessa, tulivat Magdalan Maria ja se toinen Maria katsomaan hautaa. Äkkiä maa alkoi vavahdella ja järjestä, sillä Herran enkeli laskeutui taivaasta.” Nyt maa vavahteli ylösnousemuksen voimasta ja riemusta.

Johanneksen iki-ihana kuvaus pääsiäisaamusta kertoo Jeesuksen ja Magdalan Marian kohtaamisesta puutarhassa. Maria seiso i haudan ovella ja itki lohduttomasti. Hän näki Jeesuksen seisovan

takanaan muttei tunnistanut tätä. Jeesuksen ensimmäiset sanat kuolleista noustuaan kuuluvat: ” Mitä itket, nainen?” Tällainen Mestari meillä on. Maria ei vielääkään tunnistanut Jeesusta vaan luuli häntä puutarhuriksi. Se ei tainnut mennä kovin paljon pieleen. Jeesus on hellä puutarhuri meille ihmistaimille. Jeesus sanoi suuri hellyys äänessään: ” Maria” . Silloin Maria tunnisti hänet. Ja Jeesus antoi hänelle lähetyskäsken: ” Mene sinä viemään sanaa veljilleni.” Maria on kautta aikojen tunnettu Apostolien apostolin arvonimellä. (Joh. 20)

9. Jeesus ilmestyy rakkaissa maisemissa

Johanneksen mukaan Jeesus ilmestyi oppilailleen ylösnousemuksensa jälkeen muun muassa Tiberiaan- eli Genesaretin järvellä eli noissa rakkaissa maisemissa, jossa he olivat yhdessä kulkeneet ja kokeneet paljon. Tuon kauniin järven rannalla he saivat taas aterioida yhdessä. (Joh. 21)

Jeesus kehotti meitä seuraajiaan muistamaan ja opettamaan kaikkea, mitä hän opetti ja kehotti noudattamaan. Vuorisaarnassaan Jeesus sanoi seuraajilleen: te olette maan suola. Suolan ansiosta maa säilyy. Meidät on lähetetty parantamaan maailmaa ja julistamaan evankeliumia kaikille luoduille. Meidät on lähetetty viemään sanomaa Jumalan valtakunnasta, joka on oikeudenmukaisuuden, rakkauden ja ilon vaikutuspiiriin leviämistä jo tässä käsinkosketeltavassa maailmassa ja aikanaan täydellisesti tuonilmaisissa.

Jeesus rakasti luontoa ympärillään. Hän kohtasi siinä Isän Luojana ja Hengen eläväksitekevänä henkäyksenä. Raamatun tekstien äärellä pysähtely luontosuhteen näkökulmasta muistuttaa, että Jumalamme on yhteisö, kolmiyhteyden tasapaino. Hän on kohdattavissa Luojana ja Henkenä ja Jeesuksen hellässä hahmossa.

Eteläisen pallonpuoliskon kristityt ovat antaneet meille lahjan kun he ovat korostaneet sitä, miten keskellä kriisiaikoja on palattava Jeesuksen omaan julistukseen Jumalan valtakunnasta. Köyhimmät ovat Jumalan silmäterä. Raamatuntulkintamme tässä ajassa tulee olla yhtä aikaa Jeesus-keskeistä ja kolminaisuuden salaisuutta kunnioittavaa. Siihen sisältyy myös herkkyyys luomakunnan varjelemiselle.

10. Etelän sisarten ja veljien haaste: kristinuskon uusi paikka

Tämän pyhiinvaelluksen viimeisellä pysähdyspaikalla haluan esitellä teille tämän ristin. Se on salvadorilaista käsityötä. Tämä on selvästikin ylösnousemusristi, sillä Jeesus ei enää ole sille vangittuna. Ja nämä värit ovat ilon ja elämänvoiman värejä.

Tällä ristillä ylistää koko luomakunta. Ylimpänä on puu, tulkitsen sen elämän puuksi, joka kukoistaa Raamatun ensimmäisissä ja viimeisissä kirjoissa. Ilmestyskirjan näyssä elämän puu kasvaa virran rannalla ja antaa hedelmänsä kerran kuukaudessa. Elämän puun lehdistä kansat saavat terveyden (Ilm. 22: 2).

Lisäksi tällä ristillä näkyy iloinen lauma eläimiä, ne ovat kotieläimiä ja sademetsän otuksia kuten vyötiäinen. Ihminen on mukana, häntä edustavat talonpoikaismajat. Mutta ihminen ei ole tässä näkymässä pääosassa. Ihmisen paikka on totuttua nöyrempi – ihminen on osa luomakuntaa, hyvin tärkeä osa mutta ei ainoa tärkeä. Nykyisessä tilanteessa viisasta luomakunnan varjelemista olisi vapaaehtoisesti pienentää ihmisen vaatimaa reviiriä ja antaa enemmän tilaa muille luoduille.

Brasilialainen teologi Ivone Gebara kaipaa kristinuskoa, joka löytää itselleen uuden paikan universumissa. Tuo paikka löytyy kuuntelemalla luonnon viisautta, alkuperäiskansojen viisautta ja marginalisoituja ihmisiä. Kristittyjen on syytä liittyä laajempaan liikkeeseen, joka etsii sellaista ymmärrystä maailmasta ja ihmisen paikasta siinä, joka kantaa meitä tulevaisuuteen. Raamatusta on lähteitä, joista voi ammentaa sekä ihmisten välisen solidaarisuuden raikasta vettä että rakkautta luomakuntaan.

Samalla Raamatusta löytyvät kokonaisvaltaisen pelastuksen lähteet, kun elämme yhteydessä viinipuuhun, Kristukseen. Kokonaisvaltainen pelastus tarkoittaa, että Jumala eheyttää suhteemme häneen, omaan itseemme – mukaanlukien omaan ruumiillisuuteemme – ja toinen toisiimme. Pelastus tuntuu jo tämänpuoleisessa elämän arjessa, vaikka se tulee täydelliseksi vasta tuonpuoleisuudessa. Evankeliumeissa Jeesus osoittaa sanoin ja teoin, että pelastukseen kuuluu myös yhteiskunnallinen taso: Jumalan valtakunta merkitsee ihmisten vääristyneiden rakennelmien uudistamista ja katkenneiden yhteyksien uutta solmimista. Vanha ja uusi testamentti puhuvat myös koko luomakunnan kosmisesta pelastuksesta. Esimerkiksi apostoli Paavali Roomalaiskirjeen 8. luvussa puhuu luomakunnan toivosta: se pääsee kerran pois katoavaisuuden orjuudesta (j. 20-21).

Meidän suomalaisten on hyvä pysähtyä juomaan myös omista lähteistämme eli kuulostelevaan oman perinteemme luonnon tasapainoa kunnioittavia piirteitä. Niissä on paljon samaa kuin Jeesuksen luontosuhteessa: luonnossa hiljentyminen antaa näkökykyä ja rohkeutta, luonto lohduttaa ja parantaa. Luomakuntansa välityksellä Luoja itse syleilee luotuaan. Simone Weilin sanoin: ” Maailman kauneus on Kristuksen hellä hymy meille aineellisuuden kautta.”

Siteeraan vielä yhtä viisasta naista. Hän on Australian aboriginaali Miriam-Rose Ungunmerr. Hän on kertonut oman kansansa käsitteestä *dadirri*, joka merkitsee syvää ja keskittynyttä luonnon kuuntelua ja katselua. Dadirri auttaa ihmistä tulemaan kokonaiseksi. Miriam-Rose kertoo, että hän rakastaa istua joen penkalla tai kulkea puiden keskellä, ja jos joku hänelle rakas on kuollut, hän pystyy löytämään sisäisen rauhansa tässä hiljaisessa mielentilassa.

Miriam-Rosen kansa toivotti aikanaan tervetulleeksi sanoman Jeesuksesta. Hänen omilla sanoillaan: ” Viime aikoina olemme kuulleet hyvin pyhän sanan, joka tulee meille Jumalta, Isältämme. Tämä uusi sana on Jeesus. Olen kertonut kuinka *dadirri*, tämä syvä kuunteleminen ja hiljainen lepo, voi tehdä meidät kokonaisiksi ja elvyttää meidät. Tämä on elämäntapamme erityinen piirre. Se on syntynyt omassa kulttuurissamme. Jumalan Sana löytää kodin täällä. Jeesus rikastaa ja uudistaa kulttuuriamme. Hän liikauttaa lempeästi sisäistä hiljaisuuttamme, mutta hän ei ota pois rauhaamme. Meistä on hyvä kuulla rauhan sanoja, sellaisia joita Jeesus puhui. Me haluamme kuunnella ja kertoa eteenpäin sanoja jotka ovat tosia ja hyviä – kuten ovat oman kulttuurimme ja perinteemme kautta saamamme sanat; ja kuten ovat Jeesuksesta kertovat evankeliumin sanat.”¹

Samoin me suomalaiset voimme arvostaa omaa kulttuuriamme ja pyrkiä löytämään uudelleen sen ekologisen viisauden, josta on paljon hiipunut. Mekin voimme toivottaa Jeesuksen tervetulleeksi ja etsiä sellaista kristinuskoa, joka on mahdollisimman suomalaista. Mutta se on jo toisen pyhiinvaelluksen aihe. Sanon kuitenkin vielä sen, että yhtenä inspiraation lähteenä kristinuskon suomalaistamisessa voi toimia kelttiläinen hengellisyys. Aikoinaan kun kristinuskoko tuli Brittein saarille, kelttien maille, se kohtasi vanhan luonnonläheisen kulttuurin sopuisemmassa muodossa kuin meidän maillemme tullessaan. Kelttiläisestä hengellisyydestä muodostui maanläheistä, yksinkertaista, raamatullista ja kolmiyhteisen Jumalan salaisuutta kunnioittavaa uskoa.

Kelttiläisessä hengessä on tehty kautta aikojen kauniita rukouksia. Voimme päättää pienen

pyhiinvaelluksemme kelttiläiseen pääsiäissiunaukseen:

Tyhjän haudan Herra,
pimeyden voittanut Herra
tulkoon luoksesi.

Puutarhassa liikkuva Herra,
Mariaa puhutellut Herra
tulkoon luoksesi.

Emmauksen tien Herra,
Tuomaalle toivon tuonut Herra
tulkoon luoksesi.

Rannalle ilmestynyt Herra,
ikuisen elämänleivän Herra
tulkoon luoksesi.

iMiriam-Rose Ungunmerr teoksessa Eugene Stockton, The Aboriginal Gift. Spirituality for a Nation. Millennium Books
1995.